

РОБЪРТ ШЕКЛИ ТРЕСАВИЩЕТО

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Ед Скот погледна преbledнялото ужасено лице на момчето и веднага разбра, че е станало нещо лошо.

— Какво има, Томи? — попита той.

— Пол Барлоу — изрече момчето. — Играехме си в източното тресавище и... и... Той потъва, господине!

Скот разбра, че няма време за губене. Само преди година двама мъже бяха загинали из предателските пътеки на източното тресавище. Сега мястото бе оградено и децата бяха предупредени да не играят там. Но те продължаваха да ходят. Скот грабна едно дълго въже от гаража си и хукна нататък.

След десет минути бе навлязъл навътре в тресавището. Видя шест момчета, застанали върху едно тревисто място твърда земя. На около шест метра от тях, в средата на гладка, жълтеникавосива площ, се намираше Пол Барлоу. Момчето бе затънало до кръста в плаващите пясъци и продължаваше да потъва. Размахваше ръце, а тинята се надигаше към гърдите му. Като че ли момчето се бе опитало да прескочи онова място. Ед Скот разви въжето, докато се чудеше защо децата вършат такива глупости, без да мислят колко смъртоносни могат да бъдат те.

Той хвърли края на въжето, а децата гледаха със затаен дъх как то падна точно в ръцете на Пол. Но детето, което вече бе затънало до гърдите, нямаше сила да се задържи.

Оставаха само секунди и затова Скот завърза другия край на въжето за едни пън, хвана се здраво и тръгна към пищящото момче. Пясъкът затрепери и поддаде под краката му. Скот се чудеше дали ще има сила да измъкне себе си и момчето. Но сега най-важното бе да стигне до Пол навреме.

Скот стигна на около метър и половина от момчето, което вече бе затънало до шията. Като се държеше здраво за въжето, Скот се заклати, за да се приближи с още няколко сантиметра, потъна до кръста, стисна зъби и протегна ръка към момчето... В този миг въжето се отпусна! Той се изви, опитвайки да се задържи на повърхността, но тресавището го погълна, покривайки гърдите и шията му, изпълвайки крещящата му уста и накрая, затваряйки се над главата му...

Едно от момчетата върху полянката затвори джобното ножче, с което бе прерязало въжето. Малкият Пол Барлоу внимателно се изправи върху дървената платформа, която той и останалите бяха

поставили в края на тресавището и внимателно пристъпи. Той се измъкна върху пясъка, заобиколи внимателно опасното място и дойде при останалите.

— Много добре, Пол — каза Томи. — Ти успя да примамиш един възрастен към смъртта и с това ставаш пълноправен член на клуба на Унищожителите.

— Благодаря, господин президент — каза Пол, а останалите деца завикаха радостно.

— Но имам една забележка — добави Томи. — В бъдеще ще те моля да не преиграваш. Писъците ти бяха малко пресилени.

— Ще внимавам, господин президент — каза Пол.

Вече се бе свечерило. Пол и останалите момчета се прибраха за вечеря. Майката на Пол с удоволствие забеляза колко свежо е лицето му. Тя бе доволна, че той играе с приятелчетата си на въздух. Но както на всички момчета, дрехите му бяха ужасно кални, а ръцете му — мръсни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.